

začaly snášet k obdělané zemi. Dopadaly do krajů ovládaných mohutnými okřídlenými bytostmi i do zemí na západě a východě, oddělených širokými vodními plochami. Bořily se hluboko do půdy, z níž pak, syčené hvězdnou esencí, rašily stromy. A jak stromy rostly, silily i hvězdy pod nimi, živily se vzájemně, až hvězdy nakonec povstaly.

Spatřila jsem jejich oči, v nichž se zrcadlil počátek světa, jejich proměnlivé rysy i kůži a zaslechla jejich jména, šeptaná napříč říšemi i časy. Bohové. Dobrotiví strážci. Hroziví žalobci. Ochránci. Elementálové. Nadpřirozené bytosti. Sudičky. První bohové. Velcí stvořitelé.

Prastaří.

Viděla jsem, jak válčí, nejprve s velkými okřídlenými tvory, kteří vládli zemím před nimi, a poté i se svými potomky.

Začalo se jim totiž zdávat o tom, co přijde.

Desítka prastarých.

Snílci.

Ochránci.

Viděla jsem, jak tvoří první prvotní a jejich těla se postupně proměňují v oheň, a pochopila jsem proč. Zoufale se snažili zachovat rovnováhu sil, protože je jejich sny varovaly před tím, co jinak nastane. Spolu s tím, jak se prastaří *měnili*, probíralo se v mém nitru k životu tlumené teplo, které dál rostlo. Ze spojení prvotních se zrodili bohové – bohové, z nichž se jednoho dne stali prvotní.

A deseti prastarým se dál zdávaly sny. Viděli, co se blíží.

Začátek konce.

Já jsem viděla, že konec začal svým vlastním začátkem. Zrozením mladého boha, potomka dvou prvotních a rovněž budoucího prvotního.

Pravého prvotního boha života.

Jeho neukojitelná žízeň po životě a zvědavost vedly ke vzniku první dvojí bytosti, která posílila příměří mezi těmi, kdo kráčeli po povrchu zemském, a okřídlenými tvory, kteří vládli nebi.

Viděla jsem i to, co prvotní bůh přehlédl. Nevyužil vzoru prastarých, dal tvorům možnost volby a tahle na pohled nepatrná, avšak klíčová okolnost přinesla něco nečekaného. Divocí tvorové s křídly byli obdařeni něčím, co přesahovalo fyzické tělo, a tahle vlastnost se přenesla i na první dvojí bytost.

Byla to svobodná vůle.

A svobodná vůle vedla k volbě. A z volby se zrodily emoce.

Teplo v mém nitru se proměnilo v žár. Viděla jsem prvotního boha života, jak zabořuje ruce do půdy prosáklé krví prvního drakena i jeho vlastní. Věděla jsem, že po celá staletí opatroval jejich křehký život dechem a vůlí. Viděla jsem, jak zvedá z půdy dítě, jehož oči – zprvu karmínové, pak jasně modré a přes mozaiku všech existujících barev nakonec světle hnědé – se upřely na prvotního. Opět jsem věděla víc než prvotní bůh. Že svobodná vůle okřídlených tvorů, která přešla na drakeny, byla nakonec přenesena i na smrtelníky.

A desítka prastarých to věděla taky.

A přesto, že nad tím drobným životem, který držel v ruce, žasli, přesto, že se radovali, naplnění úctou a hrdosí, věděli, že je to začátek konce.

Teplo mi pulzovalo v hrudi, za očima mi zářilo stříbrné světlo obalené karmínem a zlatem a já *pochopila* proč. Nebylo pro ně většího zázraku než zrození nového života. Uctívali i své nejděsivější výtvořky. Milovali je stejně hluboce jako překrásné elementální bytosti, které přivedli na svět.

Dokud je milovat nepřestali.

Dokud se jejich benevolence nezměnila v lhostejnost. Sledovali, jak se prvotní sblíží se smrtelníky a jak se první z prvotních zamiloval – přesně tak, jak se jim o tom zdálo. A zatímco smrtelníkům přibývalo, obsazovali zemi a ničili ji ve jménu vývoje, prastaří přestali ve stvoření spatřovat krásu a začali vnímat jen jeho fatální důsledky.

Pochopila jsem, co prastarým uniklo. Že když viděli, jak jsou prvotní vyvedení z rovnováhy emocemi, a rozhodli se vzít zpátky vše, co stvořili, i oni něco *cítí*.

Když se prvotní vzbouřili a prastaří se buď odebrali na odpočinek, anebo byli odsouzeni pod zem, *pochopila* jsem, co si desítka dřímajících prastarých uvědomila příliš pozdě.

Vším, co udělali, aby budoucnost odvrátili, ji ve skutečnosti přivolali.

Bez schopnosti milovat i nenávidět, radovat se i truchlit, získávat i ztrácet nemohla existovat rovnováha. Za každou těžkostí musela následovat prosperita. Nenávist nemohla být bez lásky. A smutek bez radosti.

Zatímco mě naplňovala esence, *pochopila* jsem, že vždy musí existovat rovnováha. Život musí pokračovat a smrt vždy přijít. Nahlédla jsem do snů prastarých a spatřila, co se stane, když je rovnováha nenávratně narušena.